

Kovács Péter

Mátrixfüggöny

Mátrixfüggöny ereszkedik.
digitális hulladék rekeszeiben kutatok.
ujjaimra fényritmus
tapad.

belenyúlok — talán maradt még
valami hús és vér.

pixelek zúgnak,
kórtermi tüdőhang.
a levegő algoritmus,
az érintés gépelt mondat.
a szem még rezdül — reflexből.
az adat végigkúszik
a csigolyámon.

átnézek az üvegen.
kint még fúj a szél —
elérne,
újra megtanítana
levegőt venni.

a szimuláció szétesik,
mint egy hibásan nyomtatott DNS.
a résein át
kiszökik valami
lélegző.

lekapcsolódunk,
a mátrix lassan,
nagyon lassan
oszlásnak indul —
míg a szél
ismét levegő lesz.